

έμπαθης ἔκφραστις τῶν βλεψυμάτων του ἔθριαμβευταν' ἐπὶ τέλους.

— Φρεδερίκε! ἀνέκραξεν ἡ Ἀριστία, γενναῖς καὶ τολμηρὴ Φρεδερίκη μου! Πόσον εἶται ὥραῖς! . . . Τίδου τὸ κλειδίον.

— Καὶ πότε;

— "Οταν θέλης.

— "Ο ἡγεμὼν θὰ ὑπάγη αὔριον εἰς τὸ κυνήγιον
ἢ ἔλθω εἰς τὸν κοιτῶνά σου τὰ μετάνυκτα.

— Καὶ ἂν μ' ἐπάρῃ μαζῆ του;

— "Αρρώστησε.

— "Αλλὰ . . .

— Τὸ θέλω!

— Εἶσαι τύραννος! εἶπεν ὡσεὶ παραφρονοῦσα·
ἄλλα σὲ τὰ συγγωρῷ ὅλα. Καὶ τὸν ἐνηγκαλίσμην αὐτὸς δὲ ἀποσυρθεὶς μετὰ ζωηρότητος εἶπεν

— Αὔριον! τὰ μετάνυκτα.

Καὶ ἀνεγώρητε ταχέως, ἐνῷ ἡ Κ. Ζέρτ θεοφύλακτη
εἰς τὴν ἀμαξάν της.

— "Ω! οἱ! ἀνέκραξεν ὁ Λοδοβίκος γελῶν, ὃς ὁ Φρεδερίκος ἦλθε πρὸς τοὺς συντρόφους του· τώρα
γνωρίζομεν τὸν παλαιὸν φίλον τῆς οἰκουγενείας· εἶναι
γέρων. . . τὸν ἴδαιμεν ἐκβαίνοντα ἀπὸ τὴν μέτην τῶν
δένδρων καὶ ἀναβαίνοντα εἰς τὸ ὄχημά του. . . Τέ
θὰ εἰπῇ νὰ εἴναι τις εὔμορφος!

Ο δὲ Φρεδερίκος ἐσιώπα καὶ ἦτο τεταραγμένος.

— Συμπάθειον! φίλοι μου· ὑπάγω εἰς τοῦ κό-
μητος Πόζενόρι.

(Ἐπεται οὐρέχεια.)

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΡΥΣΤΟΥ,

Κατὰ τὰ ἔτη 1205—1470.

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ. "Υπὸ Λ. Ρ. Β.

(Συνέχεια. "Ιδε φυλλάδ. ΡΔΒ".)

— 0 —

Η σύμβασις αὕτη ἐστηρίχετο ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτέ-
ρων, τῶν κατὰ τὰ ἔτη 1319 καὶ 1321, καὶ κατέλιπε
τὸ Ἀλφόνσῳ ἀναμφιστήτητον τὴν κτήσιν τῆς Καρύ-
στου (1). Ἀλλ' ἐπὶ τῆς πόλεως ταύτης δὲν ἐπαύσατο
τοσοῦτον εὐκόλως ἐποφθαλμιῶν ὁ δῆμος τῆς Ἐνε-
τίας· καὶ ἐν ἔτι 1331 διέταξε τὸν Βαΐλον αὐτῆς
μετὰ πολλῆς περισκέψεως νὰ ἐπακολουθήῃ τὰς κα-
τα τοῦ Ἀλφόνσου διαπραγματεύσεις του (2). Ἀλλ'
ἐπειδὴ οὗτος δὲν συγχατένευσεν εἰς πώλησιν, διε-
τάχθη ὁ Βαΐλος ἐν 1332 νὰ καταπαύῃ προσωρινῶς

τὴν ὑπόθεσιν (1). Ἀλλὰ καὶ αὖθις ἐν Ἰουλίῳ 1333,
ἔλαβε διαταγὴν ὁ Βαΐλος Βελέλλος Κιθράνος (1333
— 1335) νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν εἰσέτι μὴ διακοπε-
σαν διαπραγμάτευσιν (2), πάλιν ὅμως εἰς μάτην.
Κατὰ τὸν γρόνον τοῦτον, ἐνῷ ὁ Ῥιψοκίνδυνος ἐπι-
τίτλος δοὺξ Ἀθηνῶν, κόμης Βάλθερ ΣΤ'. ὁ Πριέν-
νος, πρὸς δινὴν ἡ Ἐνετία πάντοτε φιλεικῶς προνηγέγη (3), ἀλλ' δινὴ, ως φαίνεται, οὐδέποτε δραστηρίως
ὑπεραπήριξε (4), ἐξεστράτευτε τὴν ματαίαν ἐκείνην
ἐκστρατείαν του εἰς τὴν Σταρεὰν Ἐλλάδα, διωρίσθη
νέος Καταλώνιος δοὺξ Ἀθηνῶν, Γουλιέλμος, ὁ νεώ-
τατος οὗτος τοῦ Βασιλέως Φρεδερίκου Β'. Ἀντὶ αὐ-
τοῦ δὲ διώκει ἐν 1331 τὴν Ἀττικὴν, καὶ τὸ νεωστὶ
προσκτηνθὲν δουκάτον Νέων Πατρῶν, ὁ πορρήσεις το-
ποτηρητὴς Νικόλαος Λάγκιας. Ἀνεγνωρίσθη δὲ εἰς
τὴν θέσιν ταύτην ὁ Γουλιέλμος καὶ ὑπὸ τῆς Ἐνετίας
τὴν 15 Ὁκτ. 1332, ἐν τῷ μετὰ τῆς Σικελίας συ-
νήκη αὐτῆς (5), καὶ τὸν τίτλον τοῦτον ἐπεκύρωσεν
ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν υἱὸν του ἐν τῇ διαβήτῃ αὐτοῦ
τὴν 29 Μαρτ. 1334 (6). Οὐγγήτεον δημιουργίας διε-
τήγητεν ὁ Ἀλφόνσος μεγίστην ἐπιρρόην ἐπὶ τῆς ἐ-
ταιρίας, καὶ δι' αὐτοῦ ηὔξανοντο ὅσημέραι αἱ κτή-
σεις αὐτῶν, ἀν καὶ, κατὰ παρίκλητιν τοῦ Βασιλείου,
ἡδη τὴν 28 Φεβρ. 1332 ὁ πάπας ἐξέδωκεν ἀρ-
ροτσιμὸν κατ' αὐτῆς. Ἐν ἔτει 1333 ἡ Ἐνετία ἀγε-
νέωσε τὴν μετ' αὐτῆς συνθήκην· συγκαταβέσει δὲ
τοῦ Ἀλφόνσου, ἀνετέλη εἰς τὴν κυριάρχην αὐλὴν τοῦ
Μωρέως ἡ λύσις τῆς διαφορᾶς αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀγνήν
τὴν ἐκ Βερόνης καὶ τὸν Ἀγγολέττον Σανούδον, δι-
ότι οὐδέτερον μέρος ηὔπειρε νὰ παραιτηθῇ αὐτῆς (7).
Κηγυχθείστης δὲ τῆς αὐλῆς ὑπὲρ τούτων, ἡ Ἐνετία
συνέττησεν αὐτὲς θερμῶς τὴν 19 Δεκ. 1331 τῷ
Βαΐλῳ διαλλε-Κάρκερι (8), καὶ τότε ὁ Ἀλφόνσος τοῖς
ἀπέδωκε, κατὰ μέρος καὶ, καὶ τὰς κτήσεις τοῦ Θω-
μᾶ του ἐκ Βερόνης (9). Οὐτως ἐπαυγεν ἡ ἀμφι-
στήτησις· τῇ δὲ 26η Μαρτίου, ἡ Ἐνετία ἀπεφά-
σιε (10) νὰ παρατείνῃ τὴν μετὰ τῆς ἐταιρίας συ-
νήκην ἀπὸ τῆς 1 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ἐν ὅσῳ
ἔκποτε οἱ Καταλώνιοι ἤζησαν ἐν Ἀστικῇ, συγκρούσεσ-
ὑπῆρχαν μετὰ τοῦ Δήμου, ἀλλ' οὐδέποτε πλέον ἐ-
κφρυφώμηταν εἰς πόλεμον διαρκῆ. Ήδη ἐναντίας μά-
λιστα ἀνεγεοῦτο ἡ ἀνακωγὴ συνεγήθε, καὶ συνήνως
κατὰ διετίαν (11), ως καὶ μετὰ τῶν Παλαιολάγων

(1) Mist. T. XV. f. 13.

(2) Mist. T. XVI. f. 39.

(3) Mist. T. XV. f. 33. Commem. Lib. IV. fol. 152. Lib. V. fol. 2.

(4) Mist. T. XV. f. 44.

(5) Mist. T. XV. f. 84.

(6) Real archivio de Barcelona. Armario 30. N.º 96, κατὰ Bofarull Los condes de Barcelona. Barcelona. 1838. 2. T. II. σ. 244.

(7) Mist. T. XVI. f. 141.

(8) Mist. T. XVI. f. 195.

(9) Ἀλλά τὴν Αρριμιναν φαίνεται διτετάχθη ἐπί της Ηδη, προ-
σεκτήσετο ἡ Ἐνετία. Διέτε τὴν 7 Φεβρ. 1335 λέγεται ὁ
Τζιοβένης Δάνσολος Iturus Castellanus nostrie Castri Lar-
menie ἢ Misti. T. XVI. f. 208.

(10) Mist. T. XVIII. f. 15.

(11) Mist. T. V. f. 93. (Ind. f. 200. Translat. Baiulus de

πενήντας ἡ Ἐνετία δὲν ἐλεῖ ποτὲ εἰρήνην, ἀλλὰ μόνον πενταετεῖς ἀνακωγάς. Διὸ τοῦτο, ὅταν Βαλτερὸς ὁ Βασιλεὺς ήμέλητε νὰ παρορμήσῃ τὸν Δῆμον εἰς τὸν βοριστὴν κατὰ τῶν Καταλωνίων, ὁ Δῆμος ἀντέστη, καὶ ἀπεράπτεται τῇ Δ. Νοεμῆρ (1) νὰ δικαιολογηθῇ, προφατιζόμενος ὅτι δὲν δύναται νὰ συνεργήσῃ εἰς ἀποδιώξιν τῶν Καταλωνίων, ἔνεκα τῆς ἀπειλούστης δυνάμεως τῶν Τούρκων, διότι οἱ ἡγεμόνες Ἀϊδινίου καὶ Μεντενέσιγον ἀρτίως λεηλατήτει τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος. Τὴν 19 Δεκεμβρίου ὁ Βαλτερὸς κατώθισεν αὖθις νὰ ἀρροίσῃ διὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν (2) ὄνομαστὶ τοὺς ἐπισημοτέρους τῶν ἀργηγῶν τῆς ἑταῖρίας. Μεταξὺ αὐτῶν κατονομάζονται ὁ δούλος Γουλιέλμος, ὁ Ἀ. Ιφρόνος Φαΐρικος, ὁ Νικόλαος Λάγκιας, ὁ Τάρωβος Φαΐρικος, καὶ ὁ Πέτρος ἐκ Σαλτίων. Τὴν 11 Μαΐου 1338 ἀπεθανεν ὁ δούλος Γουλιέλμος (3), διεδέχθη δὲ αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἰωάννης, καὶ ἀνέλαβε τὰς κτήσεις τοῦ ἀγοράν, ἀνευ ἥτης διαταγῆς. Ἀλλὰ φαίνονται καὶ τὰς τίτλους του. Περὶ τοὺς χρόνους τούτους ἀπέθανεν, ὡς φαίνεται, καὶ ὁ Ἀλφόντος τῆς Καρύστου. Διότι ἐν τοῖς πρακτικοῖς (4) τοῖς περιέχουσι τὰ τιμάρια τῆς Ἀγαίας, καὶ γραφεῖσιν, ὡς φαίνεται, ἐν 1339 (βεβαιώς οὐχί: 1341 ἢ 1350) δι' Ἰάκωβον τὸν Β'. τῆς Ναϊόρχης, σημαντικοῖς ὅτι τότε ἡ ἑταῖρία ἦν ἀνευ ἀρχηγοῦ, ἐξ αἰτίας, ὡς λέγεται, καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Γουλιέλμου. Ἀλλὰ καὶ ἔτεραι περιτάξεις ἀποδεικνύουσιν ὅτι τότε περίπου ἀπέθανεν Ἀλφόντος ὁ Φαΐρικος. Ἐν τοῖς γάμοις του μετὰ Ναϊόρχης τῆς ἐκ Βεροίας, ἐγεννήθησαν αὐτῷ πολλὰ παιδία. Ἀλλὰ βεβαιώς γνωστὸς, πλὴν τῆς προβόηθείστης θυγατρὸς του Σιμόρη, τῆς νυμφευθείστης τὸν Γεώργιον Γέζην, εἶναι μόνος ὁ υἱός του Βοιράκιος. Πιθανὸς υἱός του ἦτον καὶ ὁ Ιωάννος Φαΐρικος καὶ ὁ Πέτρος ἐκ Σαλτίων. Οὗτος καὶ ἐν ἔτει 1360 ἀναφέρεται ὡς *Dompeletus dominus Salone* (5). Ἐπομένως οὗτος αὐτὸς ἔπειρε νὰ εἴναι ὁ δὸν Λούτες Φαΐρικης ἐξ Ἀραγώνιας, ὅποις ὅπως δήποτε δὲν ἔλαβε τὴν κομητίαν τῶν Σαλώνων παρὰ τῆς γυναικός του Ἐλένης Καντακουζηγῆς. Ηερχοῦντες τὴν πραγματείαν ταύτην, θέλουσεν ἐπανέλθειν εἰς τὸν Δὸν Λούτες τούτους καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ.

Βοιράκιοι ὁ Αραγώνιος ἐλητρωνόμοιτο παρὰ τῶν γονέων του τὴν ἡ αρρετοῦ, τὴν Αίγυπτο, καὶ πολλὰς κτήσεις ἐν Ἀττικῇ. Ἀνετράρη δὲ ἐν Σικελίᾳ, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ θείου του, Πέτρου τοῦ Β'. καὶ διεψεῖ διὰ τοποτηγήτων τὰς ἐν Ἑλλάδι κτήσεις του.

trangua in tranguam, sicut sibi bona videbitur). T. XXVII. f. 10. T. XXVIII. f. 5. T. XXXI. f. 202. T. XXXII. f. 273 etc.

(1) Mist. T. XVII. f. 40.

(2) Ducange. I. I. T. I. p. 323.

(3) Jacques fils du même Frédéric.

(4) Michael Platensis. I. I. p. 1. cap. 14. p. 513. Zurita. I. Lib. VII. cap. 18, 22, xxi 23.

(5) Itum qui narratur, quod dominus Guillermus dux Atheneum dominus societatis ab hoc seculo terrarum migravit, et sic societas remanet sine domino, quia dictus dominus decessit sine herede, quia non iuraverunt nisi sibi et eius de cunctis etc.» Ducange. I. I. T. II. p. 375. Lit. de la Conq. p. 413, note.

Εἰς ἐξ αὐτῶν ἦν ἐν Καρύττῳ ὁ Καταλώνιος Γεράρδος de Leistour (del Astur). Ἡν ἐν ἐτεί 1339 ὁ Φρούρορχος Καρύττου ἐμελέτα νὰ πωλήσῃ τὸ φρούριον ὁ δὲ Βαύλος τῆς Ἐνετίας, Ἀνδρέας Δάνδολος (1337—1339), ἐνούρτας πόσον ὥφελιμος ἦτον εἰς τὸν δῆμον ἡ κτήσις τοῦ μέρους τούτου, καὶ πόσον ἐπικείμενον ἀν μετέβαινεν εἰς ζένας χεῖρας, ἥρχισε περὶ τούτου διεπραγματεύτεις, καὶ ἀνέφερε, εἰς Ἐνετίαν. Τὴν δὲ 4ην Μαρτίου (1) ἐτούτην ἐκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ τῶν τριῶν Σαρίων, οἵ προετέηται, τοῦ Νικολάου Γραμμειγου; τοῦ Ἀνδρέαν /ήνου καὶ τοῦ Στεφάνου Κονταρίνη, ἡ πλειονούπηρία ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς προστάτεως τῆς χώρας. διὸ καὶ ἐγράψη τῷ Βαύλῳ νὰ προσπαθήσῃ ν' ἀγοράσῃ τὴν πόλιν ὁ τε εἰκονότερον (2), ν' ἀναφέρῃ ὅμιλος πρώτον περὶ τῆς θέσεως, τῶν ἐφοδίων καὶ τῶν δαπανῶν αὐτῆς, καὶ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσεις νὰ μὴ καταστήῃ ὁριττικὴν τὴν ἀγοράν, ἀνευ ἥτης διαταγῆς. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν συνεννοήθησαν ὡς πρὸς τὴν ποσότητα, καὶ οὕτως ἀπέτυχεν ἡ διαπραγμάτευσις. Συγγρόνως δὲ ἡρήμη ἦρις ἐνεκα τῶν κτήσεων τῆς Ἀγρής τῆς ἐκ Βεράρης καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς Ἀγρολέπτου Σαρούδου, μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Νικολάου Γεωργίου, δοστού, νυκτεριθείς τὸν Γούλιελμαρ Παλλαρινηρ., († 1358), ἐγένετο μαρκέσιος Βοδονίτης (1336—1345, † 1351). Κατ' ὄργας ὀλίγη προσογὴ ἐδόθη εἰς τὸ πρᾶγμα (3). Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, διατείσθησαν 1342, ἀποθανόντων τῶν δύο ἐκείνων, ἡ Μαρκέσιος ἡμέλητος νὰ καταλάσῃ τὰς κτήσεις των, πρὸς βλάβην τῶν κληρονόμων αὐτῶν. ἡ Ενετία δὲν τὸν ἐκώλυσε (4). Ἐν τούτοις δ' ἐξηκολούθησεν ὁ Αγιαστοῦρος διοικῶν τὴν Κάρυστον ἀντὶ τοῦ Ἰνφάντου, ἐν ᾧ ἀλλαὶ περιπλοκαί, καὶ ἴδιας ὁ κατὰ τῶν Τούρκων συναπιτιμὸς ἀπητχόλουν τῆς Ἐνετίας τὴν προσοχὴν μακρὰν τῆς Εύθοίας. Μόνον δὲ περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1359 ἀνενεώμησαν αἱ διεπραγματεύσεις· ἀλλὰ τότε ἡ Ενετία ἀντεπρότεινε σπουδαῖς δυσκολίας. Ἡ πρότασις ἐβασανίσθη ὑπὸ τῶν πρώην Βαύλων τῆς Εύθοίας, Βενεδέτου Μολινού (1339—1341), Παγκρατίου Ιουστινιάνη (1341—1343), Μάρκου Σαράνζου (1345—1347), καὶ ὑπὸ τῶν πρώην συμβούλων, Φραγκίσκου Τριβολιάνη, καὶ Ζανίνου Ιουστινιάνη, καὶ τὴν 22 Ιαν. 1348, ἀπεράνθη ἡ ἐπιτροπὴ αὐτη, ὅτι ἀφ' οὐ ἡ Κάρυστος τοτεῦτα ὑπέρερεν ἐπιχάτως ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἀπορον φάνεται ὅτι ὁ Φρούρορχος τοσαύτην ὑπὲρ αὐτῆς ἀποκιτεῖ ποσότητα, δισην καὶ πρίν, ὅταν ἦν ἡ πόλις αὐτη ἀνέπαρχος· ὅτι ἐπομένως ἡ μετρίας τῆς τεμῆς εἴναι ὁ πρῶτος ἀφευκτὸς δῆρος τῆς ἀγορᾶς. Τοῦτο ὠφειλε νὰ ἐπιγένητη ὁ Βαύλος Φραγκίσκου Δάνδολος (1345—1349) τοῖς πωλοῦσι τὸ φρούριον, καὶ γὰρ τοῖς προτείνη μὲν τὴν πώλησιν, ἀλλὰ οὐδὲν ν' ἀποφασίσῃ ἀνευ ἴδιας διαταγῆς. Τὴν τιμὴν δὲ δὲν ἡδύνετο νὰ τῷ προσδιορίσῃ ἡ Ενετία,

(1) Mist. T. XXVI. f. 12.

(2) Misti. T. XVII. f. 3.

(3) L. I. « Pro minori quantitate perunias quam poterit. »

(4) Mist. T. XVIII. f. 7.

διότι ἐν τῇ ἑκάτῃ του οὐδὲν ἀνέζευε περὶ τῶν εἰς-
οἰημάτων. Ἐλπίδας ὥφειλεν δύος δήποτε νὰ ὑπο-
θάλπῃ, ἵνα μὴ περιπέσῃ ἡ Κάρυστος εἰς ἔσενας γεῖ-
ρας, ἢν καὶ τότε, διὰ τὰς πολυνείδεις δαπάνας τοῦ
δῆμου, οὐδόλως τοιαύτην προειδεύτη ἀγοράν (1)
· Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Λειττοῦρος εἶχεν δὲ τὴν ὑπέλεσις πα-
ρατείνετο, ὃ δὲ Βονιφάκιος, εἰς τικετικὰς ἱσιδιας τό-
τε περισπώμενος, εἶχε χρημάτων ἀνάγκην, ἤγγιτεν
διατραγμάτευεν εἰς μετὰ τοῦ τάγματος τῶν Ἰωαν-
νιτίων, οἵτινες ἐπρότεινον ν' ἀνταλλάσσωσι τὴν πόλιν
ἀντὶ σικελικῶν κτήτεων τοῦ τάγματος. Ἀλλ' ὁ
Δάνδολος, φρεγίζεις μὴ λάθιστιν αὐτοὶ τὴν Κά-
ρυστον, διεπραγμάτευθη ἐπὶ ίδιᾳ εἰδίνυῃ μετὰ τοῦ
λειτουργοῦ, καὶ τέλος συνωμολόγηταιν ὡς ἐπεσται.
· Ὁ Λειττοῦρος πυγκατένευσε νὰ πυραγωρῇ τὴν
Κάρυστον εἰς τὴν Ἐνετίαν ἀντὶ 12,000 ὑπερπύρων,
τὰ δὲ χρήματα νὰ δοθῶσι τῷ Βονιφάκιῳ ἅμα οὗτος
εὑρεῖῃ ἐν ἀσφαλείᾳ, καὶ τὸ φρούριον παραδοῖῃ. · Η
Ἐνετία εἶχε τὸ δικαιώματα νὰ πωλήσῃ διλικῶς ἡ Βασί-
ικὴ διάπονον ἀπενεγντει τῆς συμφωνηθείσης πασότητος ἡ κατ-
έλευθησιν τὰ ἐν τῷ φρούριῳ δικαια, γεννήκατα, οἶνον,
κτήνη καὶ οἰνακά σκευην. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Δάνδολος
δὲν εἶχεν εἰδικὴν διαταγὴν, διὰ τοῦτο ἐχορήγηται
τὴν ἐγγύησιν τινα δύο Ἐνετοὶ τῆς Εὐθοίκης, ὁ Τζι-
οβάννης Σανούδος καὶ ὁ πλούτιος Τομαζίος Λιπ-
πομάνος, οἵτινες καὶ διεκήρυξεν δὲτι, ἢν ὁ δῆμος
διὰ ἀποτίτη τὴν ποτότητα ταῦτην, θέλουσιν αὖ
τοὶ ἀγοράταις τὴν Κάρυστον ἔκαστος τὸ ἐρήθευτό
ἀναγγυωρίζοντες τὴν κυριαρχίαν τῆς Ἐνετίας, καὶ φέ-
ροντες αὐτῇ ἐτητίως δύο χρυσαῖς πτερυνιστήριας, ἡ
μνάλογόν τινα φόρον. Τοῦτο ἡνὶ βεβαιώς προτι-
μητέον διὰ τὴν Ἐνετίαν, ἀπὸ τὴν ἀγοράν τῶν ἔξ-
ινθων Ἰωαννιτίων. Ὁ Γεγχάρδης ὁ Λειττοῦρος ἐξή-
τηται καὶ διῆ ἐκυρώθη τὸν 500 ὑπερπύρων, ὡς μετίτην, καὶ
ἀμφότεροι ἔμειναν ἐγγυηται καὶ ἡπέρ τῆς ποιού-
τητος ταῦτης. Ἐπομένως ἐν Δύγούστῳ 1319 ἐ-
γραψεν ὁ Δάνδολος πρὸς τὸν Λόγην (2), ἐκθέτων
αὐτῷ τὰ πράγματα, καὶ λέγων δὲτι ἐπρέπει νὰ γρά-
ψωσι τῷ Βονιφάκιῳ εἰς Σικελίκην περὶ τῆς πωλή-
σιας, νὰ τῷ πληρώσωσιν ἔκει ἡ ἐν Ἐνετίᾳ, οὐδὲν
ὄμως μνημονεύοντες περὶ τῶν 500 ὑπερπύρων τοῦ
Λειττοῦρου. Προσέθετε δὲ δὲτι ἡ πόλις ἀπέφερε το-
σαῦτα κατ' ἓτος, ὥστε ἐξ αὐτῶν νὰ τρέφωνται
25—30 ἵππεις ὅσοι δηλαδὴ ἐπαρκοῦσιν, ἐξ αἰ-
τίας τῆς ἴσχυρότητος τῆς θέσεως, εἰς φυλακὴν τοῦ
φρουρίου κατὰ τῶν Τούρκων. Ἀλλ' ἀν ὁ Δῆμος δὲν
τέλη τὴν ἀγοράν, ἀρκεῖ νὰ εἰδοποιηθῶσι περὶ τού-
του, ὁ Γιακομάκκιος Ἀγιάρδος, ἐπίτροπος τοῦ Λιπ-
πομάνου, καὶ ὁ Βαρθολομαῖος Περιμαρίνος, ἐπίτροπος
τοῦ Σανούδου, καὶ οὗτοι θέλουσι προθύμως πλη-
ρώσει διὰ συναλλαγμάτικῶν τῶν Βονιφάκιον καὶ τὸν
Γιαράδον. Τὴν 13ην Αὐγούστου ἡ πρότασις αὗτη
ὑπεδόληθη εἰς τοὺς πρώτην Βαΐλους, Παγκράτεον
Ιουστινιάνην καὶ Μάρκου Σοράγτζον, καὶ εἰς τοὺς

συμβούλους Ἑρμόλαου Γραδενίκον καὶ Τζιοβάννη
Βανδουμιέρου (1), καὶ τὴν 18 Αὐγούστου καθηπέ-
βαλον οὗτος τὴν ἑκθετίν των (2). Παραβαλόντες τὰς
προτάσεις ταύτας πρὸς τὰς τῶν 1321 καὶ 1328,
καὶ σκεψθέντες δὲτι δὲν ἐπρεπε νὰ περιέληη ἡ Κά-
ρυστος εἰς ζένχας γεῖρας, δὲτι δὲ προσέδητο τὸ φρού-
ριον αὐτῆς ἦν μεγάλη τῆς νήτου ἀσφάλεια, ἐπρό-
τεινον διατριβῶν τὴν ἀγοράν, συγχρόνως δὲ ἐπρό-
τεινον νὰ δώσῃ ὁ δῆμος τὸ τιμάριον τῆς πόλεως
ταύτης εἰς ἵνα τῶν δύο ἐλείνων Ἐνετῶν, διὰ τοῦτον
ἐκλέγεται. Ὁ δὲτητίος φόρος αὐτοῦ ἐμελλεις νὰ
εἴναι ζεῦγος γρυποῦν πτερυνιστήρων, προσφερόμενον
τῷ Δῆμῳ ἐπάπτοτε κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γριστου-
γενῶν. Πάντες δὲ οἱ Ἐνετοὶ καὶ οἱ φίλοι τῆς Ἐνε-
τίας, οἱ ἐκεῖτε πρὸς ἐμπόρου πλέοντες ἐμελλον ν'
ἀπλαυμάνωσιν ἀτελείας, καὶ ὀπλιζομένου στόλου,
ἡ οἵκη δήποτε ἄλλης παραπλευτῆς γινομένης πρὸς
ὑπεράσπισιν τῆς νήτου, ὥφειλε νὰ συντελῇ καὶ ἡ
Κάρυστος· ἐν δὲ περιπτώσει πολέμου ἐδύνατο νὰ εἰ-
σάγῃ ἡ Ἐνετία φρουρὰν εἰς τὸ φρούριον, καὶ ἐν οὐ-
δεμιᾷ περιπτώσει δὲν εἶχε τὸ δικαιώματα ἡ κτήτωρ
ν' ἀπαλλοτριώσῃ τὴν πόλιν ἀνε, ἀδειάς τοῦ Δῆμου.
Συγχρόνως δὲ δὲτι πρέπει νὰ γραφῇ ἐπιστολὴ πρὸς
τὸν Βονιφάκιον, ἀλλὰ, κατὰ παράκλησιν τοῦ Βαΐλου,
ν' ἀποτικηθῇ ἡ ποσότης, τῶν 500 ὑπερπύρων.
Προσέτι δὲ ἀπερασίσθη τῇ 4 Μαρτ. 1350 (3) νὰ
γνωστοποιηθῇ εἰς τὸν ἀργυρὸν τοῦ τάγματος τῶν
Ιωαννιτίων ἡ πώλησις, νὰ τῷ ὑπενθυμήσει τὰ ἀρ-
γαῖα τῆς Ἐνετίας δικαιώματα ἐπὶ τοῦ φρουρίου τού-
του, καὶ νὰ προσκληθῇ νὰ ἐκγαταλεῖται πᾶν σχέ-
διον ἀγορᾶς αὐτοῦ. Προσέτι δὲπέμφθη πρὸς τὸν
Βονιφάκειον ὁ Μάρκος δελ Βένης (del Bene) ἀ-
ποπερατώσῃ τὴν ὑπόθεσιν. Ἀλλ' ὁ Βονιφάκιος, συνο-
ρῶν πόσου σπουδαία εἴναι ἡ κτήσις τῆς Καρύστου,
ἐγένηται ποσότητα ἀνωτέρων. Λιὸν καὶ τὴν 21 ἀπρ.
1351 (4), ἀνετέθη τῷ πρέσβει τοῦ Δῆμου εἰς τὴν
τικετικὴν αὐλὴν, Μάρκῳ Πόλῳ, νά προσέῃ μέχρι
6000 ϕλωρίων, καὶ τὴν 8ην ἐδόθη αὐτῷ πληρεξου-
σιότης πρὸς τοῖτο. Τέλος τῇ 13 Σεπτ. συνωμολο-
γήθη ἡ πώλησις ἐν Μεσσάνα (5). Ἐνώπιον τοῦ στρα-
τηγοῦ (Stratigotos) τῆς πόλεως, Ἀνσάλδου δε τὸ Πάτζι
(Ansaldo de Pacci), τῶν δικαστῶν Βαρθολομαίου
Γραχορδέη, καὶ Φιλίππου Βιλινοζίου, καὶ τοῦ συμ-
βούλαιογράφου Ματθαίου δε Ροΐνου, τοῦ ὑπογρά-
φαντος τὰ πρακτικά, ὡς καὶ τῶν Μαρτύρων Ματ-
θαίου δε Λανάζη, Ἐνετοῦ προξένου εἰς Μεσσάναν,
τοῦ ἵπποτου Φιλίππου δε Παρικίου, Νικολάου δε
Ζανίου, Ματιμέττου δε Βιλλάνι καὶ Ματθαίου δε
Ρόκκα, διεκήρυξεν ὁ Βονιφάκιος Φαδρῆκος ἐξ Ἀρα-
γωνος, « κάτοικος Μεσσάνας », δὲτι δὲ αὐτῶν, ὡς
πληρεξουσίων του, ἐπώλησε τὴν Κάρυστον, μετ' ὅλων
τῶν δικαιωμάτων καὶ ἔξαρτήσεων αὐτῆς, τῷ Μάρκῳ
Πόλῳ, ὡς πληρεξουσίῳ τῆς Ἐνετίας, ἀντὶ 6000 χρ.

(1) Commem. Lib. IV. f. 419.

(2) Misti. T. XXV, f. 50.

(3) Aὐτ. f. 94.

(4) Aὐτ. T. XXVI, f. 44.

(5) Aὐτ. f. 107.

οῶν φλωρίων προστίθενται τῆς φλωρεντίας, πληρωτέων ἡ αὐτῷ τῷ Ινδάντε, ἡ τοῖς αληγονόμοις αύτῷ, ἐντὸς μηνῶν ἀπὸ τῆς παραδόσεως τῆς πόλεως, ἐν Μεσ-αήνῃ. Ὁ πιλοτῆς δὲν καθυπελήθη εἰς τὴν ἄλλως ἀναγκαῖαν διάταξιν τῆς ἐκνικήσεως, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ἀπήλλαττε τῆς ὑπογραφήσεως τοῦ ν' ἀποδώση ἐν περιπτώσει μὴ παραγράψεως τὴν τιμὴν τῆς ἀγορᾶς. Ὁ Βονιφάκιος διεδήλωσεν ὅτι δὲν ἤδυνατο νὰ ἔνεγκητη ἀμέσως τὴν παράδοσιν, ἀλλ' ὑπεργένητο νὰ τὴν ἐπιταχύνῃ ὅσον ἔνεδέχετο, καὶ ν' ἀπογράψῃ τὴν Ἐνετίαν διὰ τὴν ἀναβολήν· ἐν σύδεμιᾳ δὲ περιπτώσει νὰ μὴ παραγωγήτη τοῦ λοιποῦ εἰς ἔτερον τὸ φρούριον ἢ μέρος αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ συνθήκη δὲν ἔξετελέθη, καὶ οὔτε ἡ Ἐνετία, οὔτε ἐκάτερος τῶν ἐγγυητῶν ἔλαβε τὴν Κάρυστον ἀνεβολήθη δὲ τὸ πρᾶγμα ἔνεκα τοῦ μεταξὺ Ἐνετίας καὶ Γενούης πολέμου, καὶ τῶν εἰσδρομῶν τῶν Τούρκων, οἵτινες ἐν ἔτει 1356 φοβερῶς ἐλεηλάτηταν καὶ τὴν Ἀττικήν (1). Ηεριεπλάκη δὲ, ὡς προερέθη, καὶ αὐτὸς ὁ Βονιφάκιος ἐν ἔτει 1355 καὶ 1356 εἰς τὰς σικελικὰς διγονοίας ἀπαλλαγεῖς δὲ τῆς εἰρκτῆς, καὶ ἀπολέσας τὰς ἐν Σικελίᾳ κτήσεις του, μετώκησεν εἰς Ἑλλάδα, καὶ ἀνέλαβε τὴν πατρικὴν αληγονίαν. Τότε ἡ Ἐνετία ἦγετε νέας μετ' αὐτοῦ διαπραγματεύσεις, πεισθεῖσα ἐτι μαλλον περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς θέσεως τῆς Καρύστου, ἀφ' ὅτου ἀπολέμει πρὸς τὴν Γένουν, Ἀνέβηκε δὲ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸν Βαΐλον τῆς Εύβοιας, Πιέτρον Μοροζίνην (1358—1360), καὶ τοὺς δύο συμβούλους αὐτοῦ, Νικόλαον Χιστράνον, καὶ Μαρέσον Βαρβαρίγαν· ἀσθενήσαντος δὲ τούτου, ἐξηιολούμησεν ἡ διαπραγμάτευσις μόνον μεταξὺ τῶν δύο πρώτων καὶ τοῦ Βονιφακίου. Ἐπώλητε δὲ τέλος οὗτος τὴν 16 Ὁκτ. 1369 εἰς τὴν Ἐνετίαν τὴν πόλιν τῆς Καρύστου (2). μεν' ὅλων τῶν ἐξαρτήσεων αὐτῆς καὶ τῶν περιγράφων, καὶ ὅλων τῶν αὐτῇ προστητημένων δικαιωμάτων, καὶ πάντων τῶν γωρικῶν, πλὴν μόνων ἐκείνων, ὅσοι πρὸ ἐνὸς ἔτους μετέκησαν εἰς Εύβοιαν ἐκ τῶν ἐν Ἀττικῇ κτήτων αὐτοῦ. Προσέτι δὲ ὑπεργένητο νὰ καταλίπῃ ἐν Καρύστῳ καταπέλτας καὶ ἔτερα ὅπλα, σῖτον, οἶνον, δασπετα καὶ πιθάρια, δια ἀναγκαῖα πρὸς συντήρησιν 16 ὄπλιτῶν μέχρι τοῦ νέου ἔτους· αὐτῷ δὲ ἐμελλον νὰ δοθῆσται 6000 σιλ-ρία πρὸς θόσολιδικ ἔκαστον· ἐξ αὐτῶν δὲ 4000 ἀμέτως μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς πόλεως, διὰ δὲ τὰ λοιπὰ νὰ τῷ δοθῇ μέχρι τῆς 1 ἀπριλίου τοῦ ἐπόμενου ἔτους ἀσφαλῆς ἐγγύησης ἐν Θήραις. Ἀπεκλειστο δὲ πάντα τὰ δικαστικὰ τεγνίσματα· καὶ ἀν- μετὰ ταῦτα ἀπεδείκνυτο ὅτι ἡ ἀξία τῆς πόλεως ὑπερέδαινε τὴν καταβληθεῖσαν ποσότητα, ὁ Βονιφάκιος παρεγώρει τὸ περιπλέον εἰς τὸν δῆμον, διὰ δωρεᾶς μεταξὺ ζώντων. Ἡ διαπραγμάτευσις ἐγένετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἀγίου Μάρκου, τῇ ἐν Εύβοιᾳ, ἥτις ἦν κτήμα τῶν Ἐνετῶν. Ὡκ μάρτυρες δὲ συν-

πέγραψαν ὁ Σαραξίνος, ἐκ τῆς γνωστῆς οἰκογενείας τῶν ἐν Εύβοιᾳ Σαραξίνων (1), ὁ Βιτάλης δει Καλ-βίτης, ἐκ Μαντούγης, ὁ ἐν Εύβοιᾳ γραμματεὺς τῆς Ἐ-νετίας Γιωνιλιάνος δει-Λεβαλόστος ἐκ Πηγίου, καὶ ὁ Ἰκνετός Μιχελέττος, οστις ἐμεσίτευσεν ἐν τῇ ὑπο-λέσει. Τῇ δὲ ἐπαύξησην (2), ἡμέρᾳ πέμπτῃ, τῇ 17 Οκτωβρίῳ, ὁ Βαΐλος καὶ οἱ σύμβουλοι αὐτοῦ διεδήλωσαν ἐν τῇ αὐτῇ ἐκκλησίᾳ, ἐνώπιον τοῦ Ζούαρ δὲ Λάρια (3), τοῦ τότε τοποτηποῦ τῆς ἐπαρχίας ἐν Λαζαρίαι, τοῦ ἐμπόρου καὶ Ἐνετοῦ δημότου Ἰα-κώβου δὲ Μέσιο ἐξ Εύβοιας, καὶ τοῦ Καρθολομαίου Πρεμαρίνου, ὅτι ὁ Βονιφάκιος ὅφειλε νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν πώλησιν ἀπηγνηταν δὲ παρ' αὐτοῦ νὰ μὴ τοῖς παρεμβληθῆται πρόσκομμα ἐπὶ τῆς παραδόσεως ἐκ με-ρους τῶν ὑπαλλήλων του, ἀφ' οὗ μάλιστα παρεδέ-γηθη ὁ ἴδιος πάντας τοὺς δρόμους, καὶ τὴν ἐκνίκησιν. Εἰς ταῦτα δὲ ἀπήντησεν ὁ Βονιφάκιος, ὅτι συγκατανεύει εἰς πάντα, καὶ ὅτι κατὰ τὴν παραλαβὴν δι-θέλουσιν ἀπαντήσει διγκλολίαν αῦτε ὁ Βαΐλος οὔτε οἱ σύμβουλοι.

'Αλλὰ μετ' οὐ πολὺ μετέβαλε πάλιν σκοπὸν ὁ Βονιφάκιος, καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ παραγωγήτη τὴν Κάρυστον εἰς τὴν Ἐνετίαν. Διὰ τοῦτο ὁ Μορατίνης παρήγγειλεν εἰς τὸν μητρονομεύθεντα Μιχελέττον τὴν 19 Δεκεμβρίου, ν' ἀρχίσῃ νέας διαπραγμάτευσις· καὶ αὕτας ἐπανελήφθηται τὴν 31 Δεκ. 1359 (4) καὶ τὴν 1 ἵαν. 1360 (5) εἰντὸς καὶ ἐμπρὸς τοῦ ἀργιεπισκοπείου Θηρίων. Ἐν τῇ πρωτέρᾳ δὲ τῶν δύο συνεδριάσεων παρέστησαν ὡς μάρτυρες ὁ Γουΐλλαμ ἐν Φουστερ (Guillam en Fuster) (6), ἐππότες Θη-ρίων, ὁ Ἰακώβος δὲ Περτόνος καὶ ὁ Βερνάρδος δὲ Ίο-τέλλας, αὐτοίσιν, καὶ ἐκ μέρους τῆς Εύβοιας ὁ Φραγ-κούλης Βαρβότης ἐκ Λούκας, καὶ ὁ κήρυξ τῆς Εύ-βοιας τιμαριωτειῆς αὐλῆς, Βαρθολομαῖος ἐκ Λου-κας. Ἐνταῦτον δὲ Μιχελέττος διεδήλωσε τῷ Βονιφα-κίῳ· εἰ διεπαιτεῖ, ἀφ' οὗ ὁ Βονιφάκιος ἐπώλησε τὴν Κάρυστον, μεν' ὅλων τῶν παραπτημάτων αὐτῆς τῇ Ἐνετίᾳ, νὰ ἐκπληρώσῃ ἦτη τὴν ὑποσχεσιν αὐ-τοῦ διὰ τῆς ἐκκενώσεως καὶ παραδόσεως τοῦ φρου-ρίου, ὡς καὶ ἡ Ἐνετία εἶναι προθύμητος νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποσχέσεις της ἡσ πρὸς τὴν τιμῆν τὴν ἀπό-τισιν. Ἀν ὅμως ὁ Βονιφάκιος ἀπιστήσῃ, δηλ. τὸν ἐγκαλεῖ πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν τόκων καὶ πά-σης ἐλάθης προελθούστης τῷ Δήμῳ καὶ τοῖς φίλοις αὐτοῦ διὰ τῆς ματαίας ταύτης διαπραγμάτευσεως· ὁ Ἀλλ' εἰς ταῦτα ἀπήντησε καὶ ὡμισσεν ὁ Βονιφά-κιος, ὅτι αὐδόλως ἐπώλησε τὴν Κάρυστον εἰς τὴν

(1) Commem. Lib. VI. f. 336.

(2) Ιδ. Commem. Lib. VII. f. 515. Περὶ δὲ τοῦ σιδηρού αὐ-τοῦ (?) Πέτρου. Ιδ. Zurita, I. 1. T. II. f. 386. καὶ Ducange. I. 1. T. II. p. 311.

(3) Commem. Lib. VI. f. 339.

(4) Περὶ τῶν ἀπογόνων τοῦ περιφύλακος τούτου οἴκου, κτήσεις πλουσίας ἐν Ἑλλάδι ἐχόντων, ιδ. Καντακουζην. B.6. Δ', η 16. (T. III. σ. 90 τῆς ἐκδόσ. τῆς Βίβλης). Commem. I. VIII. f. 543 Misti. T. XXXI. f. 202. 211. T. XXXIII. f. 43. καὶ Zurita. I. 1. T. II. f. 377.

(5) Commem. L. III. f. 310.

(6) Δέη. I. 313.

Έκνετίαν ἢ τοὺς ἐπιτρόπους αὐτῆς, εἰς ὃ κατὰ τοῦ-
το ἐδικαιοῦτο, ὅτι ὁ Δόγης δὲν εἶχεν ἐπικυρώτες
τὸ συμβόλαιον. Εκατέρωθεν συνετάγμηταν πρακτικά,
διὰ τοῦ Τζιοβάνι δελε 'Ανσόλδι (Giovani degli
Ansoldi) ἐκ Κρεμόνης, γραμματέως τῶν ἡγεμόνων
τῆς Εύβοιας, δηλαδὴ οὐχὶ τῆς Ἐνετίας, ἀλλὰ τῶν
Λορναρδῶν τριάρχων, οἵτινες τότε ἦταν ὁ Βαρθο-
λεμαῖος Β (1) ὁ Γερῆς ἀπὸ 1358, καὶ ἡ Φιορέ-
ρι, γῆρας τοῦ Ιωάννου δελλα Κάρυστη († 1359)
Τῇ δὲ ἐπούριον ἐπανέλαβεν ὁ Μιγελέττος ἐνώπιον
τῶν δύο ἑξ Εύβοιας μαρτύρων, τοῦ Θιβαίου συμ-
βολαιογράφου Βαλεντίνου Φερράνδη, καὶ τοῦ Γιακο-
μακίου δι Μαρκέζιου, τὴν διαμαρτύρησίν του ἐν
ταῖς αὐταῖς λέξεις, καὶ πρὸ πάντων ὡς πρὸς τὴν
ἀπογηγματικήν. 'Ἄλλ' ὁ Βονιφάκιος διαμαρτυρήσατο
ἐνώπιον τοῦ Ματθαίου δὲ Μονκάδα (1), τοποτη
ητοῦ τοῦ βασιλέως Φρειδερίκου Γ'. τῆς Σικελίας
(1355—1377) ἐν ταῖς δουκίαις Αθηνῶν καὶ Νέων
Πατρῶν, ὅτι οὐδέποτε ἐπώλησε τὴν Κάρυστον εἰς
τὴν Ἐνετίαν. Ἐκ γένου δὲ κατὰ παράκλησιν ἀμφο-
τέρων τῶν μερῶν συνέταξε τὰ πρακτικὰ ὁ Ἀνσόλ-
δης. Ἐνταῦθα ἔμεινον ἐπὶ τιναχ χρόνον αἱ διαπραγ-
ματεύσεις. Ἐκλέξας δὲ ἔκτοτε τὴν Ἑλλάδα ὡς στα-
θεράν του διεκμονὴν ὁ Βονιφάκιος, ἐξηκολούθητεν
ἄρχων τῆς Καρύστου, ἐν τῷ δῆμος τῆς Ἐνετίας
ἡγεμάτεο διὰ ξένων ὄπλων νὰ πολεμῇ τοὺς ἀ-
ποστατήσαντας δημότας, καὶ νὰ σέρῃ τὴν περίφη-
μον ἐπανάστασιν τῆς Κρήτης ὑπὸ τὸν Τίτον Βεν-
ιέρεν (τὸν ιδιοκτήτην τῆς ἡμετείας νήσου Τζηρί-
νου), καὶ τὸν Τίτον Γραδενίγον. Μόνον δὲ μετὰ
τὴν κατατρόπωσιν τῆς ἐπικινδύνου ταύτης στά-
σεως, ἐπανελήφθη ἡ περὶ Καρύστου ὑπόθεσις· καὶ
τότε ἀμφότερα τὰ μέρη ἐκλινον μᾶλλον πρὸς τὴν
πώλησιν. Συνωμολογήθη δὲ τέλος αὗτη τὴν 6 Νο-
εμβρίου 1365 ὑπὸ τοῦ Βαΐλου Διοικείκου Μιχέλην
(1361—1366), μετὰ τῶν συμβούλων αὐτοῦ Πιέ-
τρου Κουζένη καὶ Πιέτρου Γρίττη ἐν Εύβοίᾳ
ἐκκλησίᾳ τοῦ ἀγίου Νάρκου (2). Ὡς μάρτυρες δὲ
παρουσιάσθησαν ὁ ἡρῷος προμηνυμένεις Ἰάκωβος δὲ
πιέδτας, ἐκ τῆς συνοικίας ἀγ. Καγκιανοῦ τῆς Ἐνε-
τίας, καὶ ὁ Δομίνικος Πολάνης ἐκ τῆς συνοικίας ἀγ.
Γιουλιανοῦ. ἀμφότεροι ἐν Εύβοίᾳ σίκουντες προσέστη-
σαν ὁ Τζιοβάνης Κορνάρος, αὐτοῦ, καὶ ὁ Ἀλέξιος
δέῃ Βέρτι. ἐκ Παδούης, ὁ Φραγκίσκος Καλτέγνος
ἐξ Ἰουστινουπόλεως, καὶ ἐκ μέρους τῶν Καταλωνίων
ὁ ἐκ Θηρῶν ἱππότης Πέτρος ἐν-Φούλγερ (Pedro en
Fulger), δοτις μετὰ ταῦτα, ἐν ἑτει 1371 ἀπαν-
τάται ὡς τοποτηρητής τῆς Αττικῆς (3). Ἐνταῦθα
δὲ Βονιφάκιος ἐξ ἀρχῆνος υἱὸς τοῦ Ἀλφόνσου ἐξ
Ἀρχῆνος, ιδιοκτήτης τοῦ φρουρίου καὶ τῆς πό-
λεως τῆς Λίγινης, ἐπώλησε τὸ φρούριόν του, τὴν
Κάρυστον, ἀντὶ 6000 φλωρίων (πρὸς 66 Ἐνετικὰ

σταλίδια ἔκαστον), ἐξ ὧν φρονίμως ὁ Βαΐλος τῷ προ-
επλήρωτεν τὰ 1000. Ἐκ νέου δὲ παρητήθη παντὸς
δικαστικοῦ τεγγάντιας τείνοντος πρὸς ἀκύρωσιν
τοῦ συμβολαίου τούτου, οἷον τῆς προτάσεως ὅτι δὲν
ἔλεγχη τὴν ποσότητα, ἀγωγῆς περὶ δόλου, καὶ ἐ-
διας πάσης προφάτεως, καὶ παρέδωκε διὰ τοῦ ἐγ-
γράφου τούτου τῷ Βαΐλῳ, καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ ἐν
διόματι τῆς Ἐνετίας ἐνεργοῦσι συμβούλοις, εἰς
σταθερὰν κτῆτιν καὶ ἀνέλεγκτον διάθετιν τὸ φρού-
ριον αὐτοῦ τὴν Κάρυστον, μεν δὲ τῆς ἐπαρχίας,
μεθ' δὲ τῆς περιγράφου καὶ τῶν ἔξαρτήσεων, μεν
δὲ τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν αἱ τειχῶν, πύργων,
ὅρειῶν φρουρίων, παλατίων, οἰκων, οἰκοδομῶν, πα-
ραλίων, λιμένων, ποτίμων καὶ ἀλιμυρῶν ὑδάτων, τελ-
μάτων, πόλεων, χιωρίων, ὀχυρώσεων, πύργων, (ἐπα-
ναλαμβάνεται, ἵσις διὰ τοὺς ἀπὸ τῆς πόλεως ὡς
ὑποτιμάρια ἐξαρτιμένους πύργους), περιτετεγ-
μένων φρουρίων, εἴτε κατοικουμένιον εἴτε ἀκατο-
κήτων, ὄρέων, κοιλάδων, ἀμπέλων, πεδιάδων, ἀγρῶν,
βοτκημάτων, δασῶν, κτημάτων, ἀρωσίμου γῆς, ἀ-
γροικιῶν, ἀγρίων καὶ κηπευτῶν δένδρων, μεν δὲ τῶν
χωρικῶν ὅποι μέγρι τοῦδε κατοικουμένιον ἐν τῷ
φρουρίῳ καὶ τῇ ἐπαρχίᾳ, μετὰ τῶν γυναικῶν, υἱῶν
καὶ θυγατέρων αὐτῶν, τῶν κατοικιῶν καὶ τῶν κτη-
μάτων αὐτῶν, τῶν φόρων καὶ τιμαριωτικῶν διστ-
μάτων, τῶν ὑπογρεώσεων καὶ ὑπηρεσιῶν αὐτῶν, εἰς
πλήρη, καθαρὰν καὶ ἀμιγῆ χυριαρχίαν, μετὰ δικα-
ώματος ζωῆς ἡ θανάτου ἐν πολειτικαῖς καὶ ποινικαῖς
δικαῖαις διὰ τε τὸ φρουρίον ἢ τὴν ἐπαρχίαν, καὶ μετὰ
πάντων τῶν ἀλλων δικαιών, τῆς διεκαίδοσίας, τῶν
ἀπαιτήσεων, τῆς διεδικασίας, τῆς κυριότητος, τοῦ
φόρου, τῶν τελωνίων, τῶν ὀπολαζῶν, τῶν ἐπιβολῶν,
δοσιμάτων καὶ τιμῶν (1). τῶν ἐν τῷ φρουρίῳ καὶ τοῖς
περιγράφοις ζώντων χωρικῶν ἐπαναλαμβάνονται καὶ οἱ
Villani). τῶν δοτιμάτων (δι.), τῶν ὑπογρεώσεων
(ιδ. ἀνωτ.), τιμαριωτικῶν φόρων, τιμῶν, τιμαρίων,
ὑπηρεσιῶν καὶ ὑπογρεώσεων πίστεως, ἐστι τοῦ ἀ-
νήκουσιν, ἡ εἰς τὸ μέλλον δύνανται ν' ἀποδοθῶσιν εἰς
τὴν πόλιν ἐκείνην, η "Ἐπειτα δὲ ὑπεργένην ν' ἀρ-
σην εἰς τὸ φρουρίον δῆλα τὰ δηπλα, τοὺς καταπέλτας,
τὰ βέλη, ὡς καὶ τὸν οἶνον, τὸν σῖτον, τὰ σπριά
(2), καὶ τοὺς ἀναγκαῖους πίθους διὰ 16 φρουρῶν
μέγρις Ιουνίου τοῦ ἐπομένου ἔτους. "Ιδειλε δὲ νὰ
παραδώσῃ ὁ ίδιος τῷ Βαΐλῳ, τοῖς συμβούλοις αὐ-
τοῦ ἡ τοῦ; αὐτῶν πληρεζουσίοις, τὴν Κάρυστον καὶ
τὰς κλεῖς αὐτῆς, καὶ νὰ παρέξῃ αὐτοῖς ἐλευθέρων
εἰσόδον καὶ κυριότητα, καὶ νὰ τοῖς ἐπιτρέψῃ νὰ κα-
ταλάβωσι πραγματικῶς τὸ φρούριον καὶ τὰς ἐξαρ-
τήσεις αὐτοῦ. "Αν δὲ ἡ ἀξία αὐτῶν ὑπερέβαινε τὴν
ποσότητα τῶν 6000 φλωρίων, παρεγγέρει τὸ περι-

(1) Commem. I., VIII. f. 513.

(2) Πολλαὶ τῶν ἔκφράσεων τούτων εἰσὶν ἀστερίες, καὶ
πολλάκις ἐντελῆς ταυτόσημες πολλῶν, μὴ σηματουμένων
εἰς τὰ γλωσσάρια τοῦ Δουκαγγίου, ἡ ἔννοια πράπει νὰ δι-
ποτεθῇ, ὡς τῶν λίξιν γυρίζις, chersis staliis κτλ. ἐμοῖς
καὶ τὴ διάκρισις τοῦ εἰδούς τῶν φόρων, pedagiis, gabe-
liis, datiis, commerciis, arb. ratiis (τοις anchoragiis) δυσκό-
λως προσδιορίζεται.

(4) Η γενεὰ αὕτη ἀπαντᾶται ἀν Αττικῇ 1335. Ducang. I. 1. T. II. p. 331) καὶ 1382 (Don Guillen. ἐν Zurita. t. I. T. II. f. 377.).

(5) Αντὶ τῆς ἐστρατείας Μονκάδα, ἀνταγωνιστὸν ἀναμ-
φίσθλως Nonada.

(6) Pauji Lib. V. f. 436.

πλέον διὰ διωρήσεως μεταξὺ ζώντων τῷ δήμῳ, καὶ ἀνὴρ ποσότης αὐτῇ ὑπερέβαινε τὰ 500 φλωρία — διότι (κατὰ Codex L 16. VIII Tit. 54 Lex 36) μία δωρεὰ μεταξὺ ζώντων ἀνωτέρα τῆς ποσότητος ταύτης ἀνευ ἀλλης οἰκονομίας δὲν ἴστηνει νομικῶς, — ἐμελλον νὰ ἔχει θέσις πολλαὶ δωρεαὶ μεταξὺ ζώντων, μὴ δυνάμενα ν' ἀμφιστηθῆσιν οὔτε ὑπὸ τοῦ Βονιφακίου, οὔτε ὑπὸ τῶν κληρονόμων του. Τέλος συνεφανήθη ποινὴ 1000 ὑπερπύρων κατὰ τοῦ παραβάτου τῆς παρούσης συμβάσεως, διέταστον ἀρθρον τῆς παραβάσεως, κατὰ τοὺς συνθεις νομικοὺς τύπους. Τὴν πρᾶξιν ταύτην ἀνέπτυξε καὶ ἐσφράγισεν ὁ Κωσταντίνος, ὁ υἱὸς τοῦ τότε Γραμματέως τῆς Εύβοιας, συμβούλαιοι γράφου Γεργάρδου δὲ Κίτωνος. Μετὰ δὲ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Νοσοτίνου, τὴν ἀγγελλουσαν τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγορᾶς, ἀπερατίσθη (1) νὰ ἐπικυρωθῇ αὕτη τὴν 14 Ιανουαρ. 1366, καὶ πάτα φροντίς νὰ καταβληθῇ ὑπὲρ διατηρήσεως τοῦ φρουρίου. Ἀνετέλη ἐπομένως τῷ Βαῖλῳ ν' ἀναφέρῃ ἀκριβῶς περὶ τοῦ τρόπου τῆς διατηρήσεως αὐτῆς, περὶ τῶν εἰσοδημάτων καὶ δαπανῶν, ὡς καὶ περὶ τῆς ἀναγκαίας φρουρᾶς, νὰ τὴν φυλάσσῃ καλῶς, καὶ νὰ ἐπαγρυπνῇ δι' ὃσον ἐνδέχεται ἐλαχίστης δικαίων μή τι τῷ συμβῇ ἀπενκταίνον. Τὰ δὲ ἔτι ὀφειλόμενα τῷ Βονιφακίῳ 5000 φλωρία, ἐμελλον νὰ τῷ πληρωθῶσι μέχρι τέλους αὐγούστου 1366 (2). Ἐρωτήσαντος δὲ τοῦ Βαΐλου πόθεν νὰ λάβῃ τὴν ποσότητα ταύτην, ἀπερατίσθη διὰ τοῦ ἀπὸ 25 Αὐγ. φυρίσματος τοῦ δήμου, νὰ ληφθῇ ἐκ τῆς τιμῆς τῶν γενιημάτων καὶ τῶν ἀλεύρων τῶν σταλέντων ἐξ Ἐνετίας εἰς Εύβοιαν, τὸ δὲ ἐπέλιοι πον νὰ λάβῃ ἐξ Ἐνετίας ὁ Βαῖλος διὰ συναλλαγματικῆς ἀν δύως εἶχεν ἥτη διὰ τὴν τιμὴν ταύτην τῶν γενημάτων πέλψει συναλλαγματικήν ἐξ Ἐνετίας, νὰ φέρῃ πάσαν τὴν ποσότητα διὰ συναλλαγματικῆς, καὶ νὰ τὴν δώσῃ εἰς τὸν Βονιφάκιον. Μετὰ μίαν δὲ ἑδομάδα (3) διέταξεν ὁ δήμος τὸν γεωστὴν διορίσαντα Βαΐλον Τζιούάνην Τζιουστινιάνην (1366—1366), νὰ εἰσαγάγῃ ἵσχυρὰν φρουρὰν εἰς Κάρυστον καὶ εἰς Λάριμνα, καὶ νὰ καταβάλῃ ὑπὲρ τῶν πόλεων τούτων πάσαν φροντίδα. Οὔτω μετὰ πολλῶν ἐτῶν διαπραγματεύσεις κατώρθωσε τέλος ἡ Ἐνετία νὰ λάβῃ καὶ τὸ φρούριον τοῦτο καὶ ἔκτοτε ἡγεμονίας κυματοῦσα ἡ σημαία τοῦ Λέοντος τοῦ ἀγ. Μάρκου ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων, ὡς ἐκάλυπτον ἄλλοτε τὰ ίπποτικὰ παράσημα τῶν ἐκ Βερόνης δαλλαὶ Κάρκερι, τῶν ἐκ Βουργονίας Κτικόνων, καὶ τοῦ Βασιλικοῦ οἴκου τῆς Ἀραγωνίας.

Ἄλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατεράνη ὅτι αἱ πρὸς διατήρησιν τοῦ φρουρίου ἀναγκαῖαι δαπάναι ὑπερέβαινον τὸ εἰσόδημα τῶν 400 ὑπερπύρων, διὸ καὶ

(9) Ἐν τῷ χειρογράφῳ φέρεται λιγανέπ, ἀλλὰ legumen ἀπαιτεῖ ἡ ἔννοια, ὡς καὶ τὰ προλαβόντα ἔγγραφα. Καὶ γένει πρέπει γὰρ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι τὰ Patti κτλ. εἰσὶν ἀντίγραφα μόνον· διὰ τοῦτο δὲ συγγραφεῖς τῆς παρούσης πρεγματείας ἀτόλμησαν τινὰς μεταβολὰς, ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς ἐπουσιώδην

(1) Misti. T. XXXI, f. 249.

(2) Αὐτ. T. XXXII, f. 17. (3) Αὐτ. I. 23.

προέτεινεν ὁ Βαῖλος, νὰ εὑρεθῇ τις, ὅστις ἀναλαβὼν τὴν Κάρυστον ὡς τιμάριον τῆς Ἐνετίας, νὰ διατηρῇ αὐτὴν ἐπὶ ίδιᾳ δαπάνῃ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Δῆμος ἐφοβήθη ὅτι οὐδεὶς εὑρίσκετο συγκατανεύων τοῦτο, ἀπεράπτισε τὴν S Μαρτ. 1368 (1) νὰ διατηρήτη τὸ φρούριον, ἀλλὰ νὰ φροντίσῃ ὁ Βαῖλος περὶ τῆς ὅσου ἐνεδέγετο ἐλαττώσεως τῆς δαπάνης. Καὶ ἀλλα δὲ διάφορα ἀπερατίσθησαν περὶ Καρύστου, περιεχόμενα ἐν τοῖς Libri misti (2) οὐχ ἡττον δύμας ἡλατοῦντο βαθμηδὸν αἱ εἰσκραξεῖς, καὶ ἐνῷ ἐπὶ Βονιφακίου (quidam Dominus Bonifacius qui vendidit ipsum ducali Domini) ἀπέφερον ἐτησίως 1000 φλωρία, ἐν ἔτει 1385 (3) μόλις ἦν τὰ εἰσόδημα 1300 ὑπερπύρων, ὥστε ἐννοήσας ὁ Δῆμος ὅτι ἡ πρώτη πρότασις τοῦ Βαΐλου ἦν ἐπωφελεστέρα, παρεχώντες τέλος ἐν ἔτει 1386 (4) τὴν Κάρυστον εἰς τοὺς τρεῖς εὐγενεῖς ἀδελφοὺς Μιχέλην. Ἀριδέαν καὶ Ηγιαστὴν Ηγιαστὴν τὰς τιμάριον ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατεῖδεν καὶ αὐτὸς τὴν μικρότητα τῶν εἰσοδημάτων, καὶ κατεῖδε τὸν φόρον αὐτῶν εἰς τὸ 1/10 τοῦ συμφωνηθέντος. Ο Μιχέλης ὀλίγον ἐμετίνα περὶ τῆς κτήσεως ταύτης οἱ δὲ δύω ἐτεροὶ ἀδελφοὶ ἐλάμβανον ἀλληλοδιαδόχως (5) κατὰ διετίκην τὰ εἰσοδήματα ἀλλ' εἴς αἰτίας τῆς ἀλληλοδιαδόχου ταύτης κτήσεως, παρηγέλουν τὴν πόλιν, ἥτις ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἐρειπίων. Τέλος δὲ, ἀφ' οὐ ἀπέθανον καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ, ἀν καὶ ἀργακαν ἀπογόνους, τὸ φρούριον παρεδόθη ἐν ἔτει 1406 (6) ὡς τιμάριον, τῷ Νικολάῳ Γεωργίου, δοτεῖς ἐν ἔτει 1410 (7) διεδέχην τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰάκωβον Α'. Ὁς Μαρκέσιος Βοδονίτης, καὶ διετήρη τὴν ἡξίαν ταύτην ἐν τῇ εἰκονογενείᾳ του διὰ τῶν κληρονόμων τοῦ Ιακώβου Β καὶ Αρτωρίου ἐπὶ 64 ἔτη. Περὶ τούτων θέλω ιδίως διεκλάσσει εἰς ιδιαίτερον σύγγραμμα, πραγματευόμενον περὶ τῆς δουκίας Ληθηνῶν, καὶ τῆς μετ' αὐτῆς συνδεδεμένης ἡγεμονίας Θηρῶν καὶ κομητίας Σαλόνιων, Μαρκίας Βοδονίτης, καὶ τῆς τριαρχίας Εύβοιάς. Ἐν ἐντύποις πηγαῖς ἀπαξί μόνον γίνεται αὐτῶν μνεία, παρὰ Σανούδιο (8). λέγεται ὅτι δι' ἀποράσεως τῆς 1 Σεπτ. 1436 ὁ Ιάκωβος Β Γεωργίου, θύν καλεῖ Μαρκελόττον, ἐλασθεν, ἀντὶ τοῦ ἀποδιώταντος πατρὸς του Νικολάου, τὸ τιμάριον τῆς Εύβοιας. Ἐκ δὲ ἀνεκδότων πηγῶν βλέπομεν ὅτι περὶ τὸν γρόνον τοῦτον ὁ ἄλλοτε οὐ μικρὸς πληθυσμὸς τῆς πόλεως κατήντησεν εἰς μόνον 2432 ψυγάς, καὶ οὗτως ἐμεινε μέχρι 1470, ὅταν ἡ Κάρυστος μετ' ὅλης τῆς λοιπῆς γῆς, ὑπέπεσεν εἰς τὴν

(1) Misti. T. XXXII, f. 221.

(2) Αὐτ. T. XXXIX, f. 129 καὶ 218. T. XL, f. 76.

(3) Αὐτ. T. XXXIX f. 104.

(4) Αὐτ. T. XL, f. 44 καὶ 50.

(5) Αὐτ. XLVI, f. 37.

(6) Misti. T. XLVII, f. 222. T. XLVIII, f. 37. T. XLIX, f. 80 καὶ 320. T. L, f. 314. T. LI, f. 123 καὶ 349. T. LIII, f. 304. T. LVI, f. 30.

(7) Αὐτ. T. XLVIII, f. 546.

(8) Sanudo ἢ Muratori. T. XXII. p. 1043. Ηδ. Misti. T. LIX, f. 174 καὶ 177.

εῖσιαν τῶν Ὀθωμανῶν (1). Οἱ δὲ πρώην κύριοι θρόνου τῶν Δελσούσων καὶ Βριεννῶν (1). Πιθανῶς αὐτῆς, προσπολέτατες ἥδη τὴν ἐπὶ τῆς στερεάς ὁ Ζουάν κατέλιπε τὸ ἀττικὸν ἔδαφος μετὰ τῶν λει- Μαρκιανῶν, ἀπῆλθον εἰς Ἐγείραν.

Μετὰ δὲ τὴν πώλησιν τῆς Καρύστου ἀναφέρεται ἄπαξ αὖθις ὁ Ἀραγώνιος Βογιφάκιος ἐν ἑτει 1368 (2) ως ἡγεμὼν τῆς νήσου Αἴγινης. Τῇ 20 Φεβ. τοῦ ἑτούς τουτου τῷ ἀδόπηθη, ἐνεκα τῆς περὶ τὸν Δῆμον πίστεως αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπηρετῶν του, γενικὴ πολι- τογράφησις (3) ἦν, μετὰ τὴν ὄρκωμασιαν αὐτοῦ, ἐξέ- τεινεν ὁ Δῆμος καὶ ἐπὶ τοὺς ἀπογόνους του. Ἐκτὸτε φάνεται, ὅτι ἔμεινε πάντοτε ἐν Ἑλλάδι. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον του, ἐκληρονόμησε τὰς ἐν Ἀττικῇ κτήσεις του καὶ τὴν Αἴγιναν ὁ υἱός του *Άδρι Ζουάν Αρα- γώνιος*, διν ἔτεκεν αὐτῷ, ως ἐρρέθη, ἡ σύζυγος αὐ- τοῦ *Ιούλιη* (Dulce). Οὗτος, ως καὶ τὰ λοιπὰ μέ- λη τῆς Καταλωνικῆς ἑταιρίας, εἶδε κατακλυσθεῖσαν τὴν Ἀττικὴν ὑπὸ τῶν Ναζαρῶν, ἀλλῆς μεγάλης ἐ- ταρίξεις, ἥτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἡγεμόνος Λου- δούκιου ἐκ Ναβάρρας-έλερέ (Louis de Navarre- enreux), τοῦ ἐπιτίτλου δουκὸς τοῦ Δουράτου, κυ- ριεύσετος ἥδη ἐν 1368 ὑπὸ τοῦ Ἀλβανοῦ Κάρλου Τόπια, περιέτρεξε τὴν Ἑλλάδα, λεηλατοῦσα αὐ- τὴν. Ἐκυρίευσαν δὲ οὗτοι καὶ τὰς Ἀθήνας, μέ- γας οὖ τέλος ἡ ἀνδρεία του Καταλωνίου *Άδρι Γαλ- λεράνου* δὲ Παράλητα, καὶ νέα ἐπικουρία τῆς Κα- ταλωνίας τοὺς ἀπέκρουσαν (4), καὶ τότε ῥιψθέν- τες εἰς τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν Ἀχαίαν, κατεσκεύ- σαν ἐκεῖ τῷ ἀρχηγῷ αὐτῶν *Πέδρο Βόρδω* ἐκ Σάν- Σούπερα (Pedro Bordo de San Superan) γέοντας ἡγεμονικὸν θρόνον, ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἡγεμονίας τοῦ Σαμπλίτου, Βιλλαρδουΐνου, Εννεγάου, Σαβα- δίας καὶ Δυζού (5). Εἶδε δὲ ὁ Δρό Ζουάν καὶ τὸν *Ρετρίπαρ Ά. δελι Ακκιαγούλι* (Rinerio I de- gli Accioguoli), οὗ ὁ οἶκος ἦν καὶ ἀγενῆς μὲν ἐν Φλωρεντίᾳ ἰσχυρὸς δὲ ἐν Νεαπόλει, καὶ ἡ εμονικὸς ἐν Ἑλλάδι (6), αἰγαλωτισθέντα ὑπὸ τῶν Να- Ζαρῶν, καὶ παραγωγήταντα διὰ συνθήκης τοῖς Ἐγ- τοῖς τὸ "Αργος καὶ τὴν Ναυπλίαν (7), ἐκστρατεύ- σαντα δὲ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνεψιοῦ του *Άδρι- Αουίς Φαδρίκου* ἐξ Ἀραγωνίας, κόμητος τῶν Σα- λονίων (8), ἐν ἑτει 1385, κατὰ τῆς χήρας αὐτοῦ Ἐλένης τῆς Καυτακούζης, καὶ κατὰ τῆς Ἀττι- κῆς χώρας, καὶ τέλος εἶδεν αὐτὸν, τὸν ῥιψούντονος ἀπογόνον τοῦ Φλωρεντινοῦ ἐμπόρου, νικηφόρως εἰ- σελθούσα εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῆς Παλλάδος, καὶ ως νομιμού δούκα Ἀγρινῶν καταλαβόντα τὸν γῆρεύοντα

(1) « El luogo de Caristo, et qual era nel Nobel Hno M. Messer Antonio Zorzi Kavalier. » Annali Veneti (Cod. Foscarin. Vindob. Nr. 6217. T. IV. f. 439).

(2) « Εἰς τῷ ἐγγράφῳ φέρεται 1367, δηλ. more Veneto-Ἀλλ. ἡ θίσις τῶν προστικῶν καὶ ἡ Ἰνδικτικῶν, ἀποδιαινύ-σσει τὸ ἔτος 1368. (3) Commem. L. VII. f. 363. (4) Zurita. 1. 1. Lib. X. 2. 38. f. 386. Ducange. 1. 1. T. II. p. 284.

(5) Comm. L. VIII. f. 273. L. IX. f. 52, 417, 557. Mist. T. XLII. f. 417. T. XLV. f. 226, 245 318 T. XLVI. f. 305.

(6) Plebeian at Florence, potent at Naples and sovereign in Greece Gibbon, history of the decline etc. Ch. 62 (εκδ. Basil. 1789, 8, T. IX. p. 160).

(7) Comm. Lib. VIII. f. 456—459.

(8) Misti, T. XL. f. 293—300. T. XLI. f. 57, 62, 101;

Ψάκων τῆς ποτὲ τόσον ἰσχυρᾶς καὶ ἐνδόξου μεγά- λης ἑταιρίας, καὶ τοῦ εὐτυχεστέρου στρατοῦ τῶν ἐν Ρωμανίᾳ ἀρχαντῶν Φράγκων. « Ἐν τῇ ἴστορίᾳ ἀλλα ἵγη αὐτοῦ δὲν κατέλιπεν. » Ισως τῷ ἔμεινεν ἡ Λι- γίνα, ἡ χώρα τῶν προγόνων του. « Ο Δουκάγιος ἐξά- γει ἐκ χιωτίου τυνος τοῦ διὰ τοὺς χρέοντος τούτους τοσοῦτον περιέργου Χαλκοκονδύλου, διτὶ ὁ Ἀντώ- νιος Α', δούκης Λεηνῶν (1402—1435) ἐδωκε τὴν Λιγίναν ως προῖκα εἰς τὸν σύζυγον τῆς θετῆς θυ- γατρός του, Γαλιόττου, ἐκ τῆς περιφήμου γενεᾶς Μαλατέστα ἐκ Ριμνίου ἀλλὰ τοῦτο εἶναι παρε- ζήγητις προφανῆς. Διότι ὁ Χαλκοκονδύλης (2) λέ- γει ὅτι ὁ Ἀντώνιος ἐδωκε τὴν θετὴν θυγατέρα του εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Λαζότου, ἡγεμόνος τῆς Αἴγινης, ἀλλ' οὐδὲ περὶ προεκός, οὕτε περὶ τοῦ οἴκου Μα- λατέστα γίνεται παρ' αὐτῷ λόγος. « Εξ ἐναντίας δὲ ἐν 1418 ἀπαντῶνται οἱ ἀδελφοὶ Ἀλιστερὶς καὶ Ἀριας δε- Καβοπέρας κατέγοντες τὴν νήσον, ἥτις κατὰ τὸ λέγειν αὐτῶν τῶν ιδίων, οὐδενὶ κυριώτερον. » Ισως δὲ ἐλαύνει αὐτὴν διὰ κληρονομίας ἡ ἀγορῆς παρὰ τῶν Αρχαγωνίων. « Εν ἑτει 1425 συνιαμολόγη- σαν συνθήκην μετὰ τῆς Ἐνετίας (3), ἐν ᾧ μνημο- νεύεται καὶ Ἀντωνέλλος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλιότου. Οὗτος ἦν ἀναμφισβήτως ὁ σύζυγος τῆς θετῆς θυγα- τρός του Ἀντώνιου Α'. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντώνιλλου, (4) ἀπέκτησεν ἡ Ἐνετία καὶ τὴν νῆ- σον ταύτην. « Λπὸ τῆς 22 Αὔγουστου, 1451 (5), ἀφ' ὅτου δι πρωτος Ἐνετίας διοικητής Δουέγης Μο- ροζίνης ἀνέλαβεν ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ τὰ κατήκοντά του, διώκησαν ἐν αὐτῇ 31 ἑγετοὶ ἐπαρχοι (Rettori), μέχρις οὗ ἐν ἑτει 1537 ὑπέλυψε καὶ αῦτη εἰς τὴν κατὴκον τύγην τῶν πέριξ Κυζλάδων, καὶ παρεδόθη εἰς τὸ ξέφρος τοῦ υἱοῦ τοῦ κεραυνέως τῆς Λέσσου, Χαϊρεδίν Βαρθαρόσσα.

(Ex τοῦ Γερμανικοῦ τοῦ Καρόλου "Οπρ.)

(1) Zurita 1. 1. f. 377 καὶ 391. Λαζάρος Χαλκοκονδύλης (εκδ. Bonn). B. 62. B' σ. 67. B. 63. Δ'. σ. 214—216. Dueange. 1. 1. T. II. p. 311.

(2) A. 6. σ. 216.

(3) Mist. T. LV. f. 97.

(4) Essendo morto Antonio Caopella, il quale teneva il Dominio dell'isola di Egiina vicina alla città di Napoli di Romania senza heredi e havendo per suo testamento il domi- nio di quella Isola lassado alla Signoria, il popolo di quella morto quello se sottomesse alla Signoria. Annali Veneti. (Cod. Foscarin Vindob. Nr. 6215. T. II. ἐν ἑτει 1451. Ἐντεῦ- θεν γινώσκομεν καὶ ὅτι ὁ θαλός αὐτοῦ "Αριας ἐξη τότε ἀχέιη, καὶ ἐπρότεινε δικτιώματα ἐπὶ τῆς νήσου, ἀλλὰ πα- ρητήθη ἀφ' οὗ τῷ ἐδόμη ἡ Κερία provision annual della Cittade de Napoli. » Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αῦτη δὲν τῷ ἐδόμητο τακτικῶς, διότι ἐν ἑτει 1460 ἔκινησε μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἀλιότου δίκην περὶ αὐτῆς, καὶ ἀπήγητος πάλιν τὴν Αἴγιναν, « Adi 4 marzo in Pregadi dimandando Aleoto con Arne da Caopena di Sigena (Ανταρχη, Εγίνα) i sia provisio del vivere velia sia restituido l'Isola d'Egina; soli provisio dar sovention. Annali Veneti. (Cod. Forcar. Vindob. Nr. 6216. T. III. f. 71. (5) Cod. Fosc. Vindob. N. 6316. f. 311—312.